

Tie kohti kahleita
Ap.t. 21:1-36

1. Kun olimme eronneet heistä ja lähteneet purjehtimaan, tulimme suoraan Kosin saareen, seuraavana päivänä Rodokseen ja sieltä Pataraan.

2. Patarassa löysimme Foinikiaan lähtevän laivan, astuimme siihen ja lähdimme purjehtimaan.

3. Kun Kypros tuli näkyviin ja jäi vasemmalle, purjehdimme Syyriaan ja nousimme maihin Tyroksesta, sillä siellä laivan oli määrä purkaa lastinsa.

4. Tapasimme sikäläiset opetuslapset ja viivyimme siellä seitsemän päivää. **Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin.**

5. Kun ne päivät olivat kuluneet, lähdimme matkalle, ja he kaikki saattoivat meitä vaimoineen ja lapsineen kaupungin ulkopuolelle saakka. Rannalla **laskeuduimme polvillemme ja rukoilimme.**

6. Kun olimme hyvästelleet toisemme, astuimme laivaan, ja he palasivat kotiinsa.

7. Purjehduksemme päättyi, kun saavuimme Tyroksesta Ptolemaikseen. Tervehdimme veljiä ja viivyimme päivän heidän luonaan.

8. Seuraavana päivänä lähdimme sieltä ja tulimme Kesareaan. Menimme **evankelista Filippoksen taloon** ja jäimme hänen luokseen. Hän oli yksi niistä seitsemästä.

9. Hänellä oli neljä **tytärtä**, neitsyitä, joilla oli **profetoimisen lahja.**

10. Olimme viipyneet siellä useita päiviä, kun sinne tuli Juudeasta Agabos-niminen profeetta.

11. Hän tuli luoksemme, otti Paavalin vyön, satoi sillä jalkansa ja kätensä ja sanoi: **"Näin sanoo Pyhä Henki: sen miehen, jonka vyö tämä on, juutalaiset Jerusalemissa sitovat tällä tavoin ja antavat pakanoiden käsiin."**

12. Tämän kuultuamme me yhdessä paikakunnalla asuvien kanssa pyysimme, ettei hän menisi Jerusalemiin.

13. Silloin Paavali sanoi: "Mitä te teette, kun itkette ja raastatte sydäntäni! **Minä olen valmis, en ainoastaan sidottavaksi**

vaan myös kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden."

14. Kun hän ei taipunut, me rauhoituimme ja sanoimme: **"Tapahtukoon Herran tahto."**

15. Joidenkin päivien kuluttua me varustauduimme matkaan ja menimme ylös Jerusalemiin.

16. Meidän kanssamme tuli myös opetuslapsia Kesareasta. He veivät meidät majoipaikkaamme kyproslaisen Mnasonin luo, joka oli varhaisimpia opetuslapsia.

17. Kun saavuimme Jerusalemiin, veljet ottivat meidät iloiten vastaan.

18. Seuraavana päivänä Paavali lähti meidän kanssamme Jaakobin luo, ja kaikki vanhimmat saapuivat paikalle.

19. Kun Paavali oli tervehtinyt heitä, hän **kertoi kohta kohdalta kaiken, mitä Jumala hänen palvelutehtävänsä kautta oli tehnyt pakanoiden keskuudessa.**

20. Sen kuultuaan he ylistivät Jumalaa ja sanoivat Paavalille: "Veli, sinä näet, että **juutalaisia on tullut uskoon kymmenintuhansin, ja he kaikki ovat lainkiivailijoita.**

21. Mutta heille on sinusta kerrottu, että sinä opetat kaikkia pakanakansojen keskuudessa asuvia juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä ympärileikkamasta lapsiaan ja vaeltamasta tapojemme mukaan.

22. Mitä tehdä? Joka tapauksessa he saavat kuulla sinun saapuneen.

23. Tee siis niin kuin me sinulle sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, jotka ovat antaneet lupauksen.

24. Ota heidät mukaasi, puhdistaudu heidän kanssaan ja maksa kulut heidän puolestaan, niin että he voivat leikkauttaa tukkansa. Siitä kaikki ymmärtävät, ettei siinä, mitä heille on sinusta kerrottu, ole mitään perää, vaan että sinäkin vaellat lain mukaan ja noudatat sitä.

25. Uskoon tulleista pakanoista olemme päättäneet ja kirjoittaneet heille, että heidän pitää karttaa sellaista, mikä on uhrattu epä-

jumalille, ja verta ja lihaa, josta veri on laskematta, ja haureutta."

26. Silloin Paavali otti miehet mukaansa. Kun hän seuraavana päivänä oli puhdistautunut heidän kanssaan, hän meni temppeliin ja ilmoitti, milloin heidän puhdistumispäivänsä päättyisivät ja kunkin puolesta uhrattaisiin uhri.

27. Kun ne seitsemän päivää olivat kulu-
massa umpeen, Aasiasta tulleet juutalaiset näkivät Paavalin temppelissä. He kiihottivat koko kansanjoukon, kävivät häneen käsiksi

28. ja huusivat: "Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä ja puhuu meidän kansaamme, lakiamme ja tätä paikkaa vastaan. Onpa hän tuonut kreikkalaisiakin temppeliin ja saastuttanut tämän pyhän paikan."

29. He olivat näet aikaisemmin nähneet efesolaisen Trofimoksen kaupungilla hänen seurassaan ja luulivat, että Paavali oli tuonut hänet temppeliin.

30. Koko kaupunki alkoi liikehtiä, ja kansaa juoksi koolle. Väkijoukko otti Paavalin kiin-

ni, raahasi hänet ulos temppelialueelta, ja portit suljettiin heti.

31. Kun **Paavali yritettiin tappaa**, sotilasosaston komentaja sai tiedon, että koko Jerusalemin kuohui.

32. Hän otti heti mukaansa sotilaita ja sadanpäälliköitä ja riensi alas väkijoukkoon. Nähdessään komentajan ja sotilaat juutalaiset lakkasivat lyömästä Paavalia.

33. Silloin **komentaja astui lähemmäs, otti hänet kiinni ja käski sitoa kaksilla kahleilla** ja kyseli, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt.

34. Kansanjoukosta toiset huusivat sitä, toiset tätä. Koska komentaja ei melun tähden voinut saada asiasta varmaa selvyyttä, hän käski viedä Paavalin kasarmiin.

35. Kun Paavali tuli portaille, sotilaiden täytyi kantaa häntä kansan väkivaltaisuuden vuoksi.

36. Suuri joukko ihmisiä seurasi perässä ja huusi: "Pois se mies!"

Jumalan salattu viisaus

Rukoillessamme vainottujen kristittyjen puolesta saatamme helposti kysyä, miksi Jumala vie omiaan vastustuksen ja vainon keskelle? Kun uskova tietää Jumalan hallitsevan kaikkia tilanteita, hän kyllä ymmärtää, ettei Jumala tee virheitä. Silti rakaudesta vainottuja kohtaan hänellä saattaa olla kiusaus antaa vaikeissa oloissa oleville neuvo tai apua paeta, vaikka Herra haluaisi heidän pysyvän paikallaan todistamassa noissa ahdistavissa tilanteissa.

Tiellä kohti kahleita

Apostolien tekojen loppuosan perussäveliä ovat vankeus ja kahleet. Matkalla kohti Jerusalemiä ja siteitä Paavali joutui ristiriitaan ympärillään olevien muiden uskovien kanssa. Vastakkainasettelun aiheena oli Jumalan johdatus. Sen taustalla oli näennäisen ristiriitainen Jumalan puhe. Jäähvyäispuheessaan Efesoksen seurakunnan vanhimille Paavali sanoi: "Nyt on Pyhä Henki sitonut minut ja vie minua Jerusalemiin, enkä tiedä, mitä siellä on osakseni tuleva. Tämän vain tiedän: joka kaupungissa Pyhä Henki vakuuttaa, että minua odottavat kahleet ja ahdinko. Eloon jäämiseni ei minulle kuitenkaan merkitse mitään sen rinnalla, että pääsen matkani päähän ja saatan loppuun Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa evankeliumia Jumalan armosta." (20:22–24)

Paavali tiesi siis kulkevansa kohti rajoituksia ja siteitä. Rooman vankeus, johon Apostolien tekojen kuvaus päättyy, ilmeisesti päättyi vapauttavaan tuomioon ja parin vuoden vapaaseen työjaksoon. Siltä ajalta ovat Tiituksen ja Timoteuksen kirjeet. Lopulta hänet vangittiin uudestaan ja tuomittiin kuolemaan. Kaiken tämän keskellä hänen elämänsä kuvastavat hänen kirjeensä sanat Timoteukselle: "Hänen vuokseen

(KR 1938: evankeliumini julistamisessa) minä kärsin, olen vieläpä kahleissa kuin rikollinen. Mutta Jumalan sana ei ole kahleissa." (2. Tim. 2:9)

Pyhän Hengen johdatuksen johdonmukaisuus

Efesosta lähdön jälkeen Pyhä Henki lähes joka paikassa, minne Paavali saapui, antoi eri tavoin saman viestin. Paavali joutuisi vankeuteen ja kärsimyksiin. Se, että viesti tuli monta kertaa, kertoo Jumalan johdatuksen johdonmukaisuudesta. Samalla se kertoi siitä, että Paavali tarvitsi moninkertaisen rohkaisun kulkiessaan kohti kahleita kestääkseen edessä olevat koettelemukset.

Tänä päivänä tiedämme, että Paavalin kovennettu vankeus Roomassa keisari Neeron tuomiota odottaessa tuotti valtavan siunauksen evankeliumin leviämiseksi. Keisarillisen kaartin sotilaita tuli paljon uskoon. Heitä kierrätettiin eri puolilla valtakuntaa ja samalla he julistivat evankeliumia. Sana levisi erittäin tehokkaasti koko valtakuntaan ja kaikkialle syntyi seurakuntia. Lisäksi Paavalin vankeusajan kirjeet puhuvat meille Herran armosta ja suuruudesta ihmeellisellä tavalla. Jumalalla oli johdonmukainen suunnitelma Paavalin työlle vankeuden kautta.

Tänä päivänä Herra toimii vaikeuksien ja vainojen kautta aivan niin kuin Paavalinkin aikana. Mutta se voi olla monille uskoville todella ahdistavaa. Siksi meidän tehtävämme on rukoilla vangittujen puolesta ja pyrkiä auttamaan heitä ahdingossa.

Uskovien etsintää (3–6)

Laivan saavuttua Tyyrokseen purkamaan lastiaan Paavalille jäi seitsemän päivää aikaa, ennen kuin matka jatkui edelleen Kesareaan. Näitä päiviä Paavali ei viettänyt rannalla lekotellen tai rannikon suurenmoista kauneutta ihailen. Hänelle maisemat eivät merkinneet suuria. Hänen silmiensä edessä oli vain kadotettu ihmiskunta ja Kristuksen pelastava risti. Siksi heti maihin noustuaan hän lähti etsimään kaupungista kristittyjä ja aikansa etsittyään löysikin pienen uskovien ryhmän. Sen olemassaolo saattoi juontaa juurensa jo Jeesuksen ja syyro-foinikialaisen naisen kohtaamisesta Herran ja opetuslasten käynnillä tällä alueella.

Tänä päivänä monet uskovat joutuvat komennuksille ulkomaille tai kauas kotoaan kotimaassa. Heidän tärkeä tehtävä on yrittää etsiä uskovia tai seurakuntia sieltä, missä ovat. Se voi merkitä siunausta ei vain heille itselleen vaan myös ehkä hyvin eristettyinä eläville uskoville.

Vainoaja ja vainottu samassa pöydässä (7–9)

Kesareassa Paavali tapasi ensi kertaa kahteenkymmeneen vuoteen Filippoksen, entisen Jerusalemin seurakunnan diakonin. Vainoillaan Paavali oli aikoinaan ajanut hänet pois Jerusalemistä ja välillisesti siten tehnyt hänestä evankelistan. Filippos oli julistanut ensin Samariassa ja sittemmin laajalla alueella aina Kesareaa myöten. Nyt sama Paavali sai nauttia Filippoksen ja hänen perheensä vieraanvaraisuutta. Mikä etuoikeus heillä entisellä vainoojalla ja vainotulla oli nyt saada iloita yhteydestä Kristuksessa! Kristuksen armo saattaa veriviholliset yhteen samaan pöytään iloitsemaan Herran läsnäolosta.

Hengen johdatuksen ristiriitainen tulkinta (4,10–14)

Ristiriita Jumalan johdatuksen tulkinnassa näkyy seuraavissa jakeissa:

"Tapasimme sikäläiset opetuslapset ja viivyimme heidän luonaan viikon ajan. Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin." (4) "Tämän kuultuamme me yhdessä Kesarean uskovien kanssa pyysimme, ettei Paavali menisi Jerusalemiin." (12)

Niin kuin jo Efesoksessakin niin nyt sekä Tyyroksessa että Kesareassa Pyhä Henki puhui profetioiden kautta, että Paavali tulisi joutumaan vangiksi Jerusalemissa. Paavalin matkaseura ja paikalliset uskovat pyrkivät taivuttamaan häntä luopumaan Jerusalemiin menosta. Silloin hän kysyi, miksi he halusivat heikentää häntä vetoamalla hänen tunteisiinsa, ja jatkoi: *"Minä olen valmis kahleisiin ja kuolemaankin Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden."* (13)

Vilpittömästi eri mieltä (12–14)

Vastakkainasettelu oli ilmeinen. Sekä Paavalin että Tyyroksen opetuslasten, Filipoksen, Agaboksen ja Luukkaan ja muiden hänen ympärillään olevien motiivit olivat puhtaat. Molemmat asenteet pani liikkeelle sama voima. Molemmat kannat nousivat halusta olla uskollisia Herran tahdolle ja Pyhän Hengen antamalle ilmoitukselle. Silti osapuolten käsitykset siitä, miten tässä tilanteessa tulisi toimia, olivat täydessä ristiriidassa keskenään. Jotkut ovat sitä mieltä, että Paavali oli väärässä, jotkut taas sitä mieltä, että häntä neuvovat olivat väärässä.

Paavalin motiivi

Uskon, että Paavali oli oikeassa. Hänen vakuuttuneisuutensa nousi johdonmukaisesta kuuliaisuudesta Pyhän Hengen johdatukselle. Hän oli matkalla Jerusalemiin viemään lahjaa, jonka ei-juutalaiset seurakunnat olivat keränneet auttaakseen Jerusalemin uskovia heidän köyhyydessään. Hän paloi halusta palvella veljiään, niin kuin hän kirjoittaa roomalaisille:

"Vakuutan Kristuksen nimessä, että puhun totta, ja Pyhän Hengen valaisema omatuntoni todistaa, etten valehtele: Minulla on sydämessäni raskas suru ja lakkaamaton tuska. Toivoisin suorastaan, että itse olisin kirottu ja erotettu Kristuksen yhteydestä, jos se vain auttaisi veljiäni, oman kansani jäseniä." (Room. 9:1–3)

Paavali etsi tilaisuutta saattaa juutalaiskristityt ja pakanakristityt käytännön tasolla kokemaan yhteyttä ja ykseyttä, joka heillä Jeesuksessa Kristuksessa oli. Seurakunnan yhteys ja sen toteutuminen oli Paavalin työn keskeinen huolen aihe.

Rakkaus Paavalia kohtaan vei harhaan (4,12)

Mihin pyrkivät Luukas ja muut? *"Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin."* (4)

Pyhä Henki oli toistuvasti kertonut Paavalille jo aikaisemminkin, että Jerusalemiin meneminen merkitsisi hänelle kahleita. Pyhä Henki ei sen sijaan missään vaiheessa ollut sanonut, että hänen ei pitäisi sinne mennä. Ilmoituksillaan Pyhä Henki varusti ja valmisti Paavalia uuden tyyppiseen työhön vankeudesta käsin.

Paavalin ympärillä olevat ihmiset ymmärsivät aivan oikein Hengen ilmoituksen, että Paavali joutuisi kärsimään paljon. Mutta heidän tekemänsä johtopäätös ei ollut Pyhästä Hengestä, vaan heidän vilpittömästä rakkaudestaan Paavalia kohtaan. Heidän johtopäätöksensä olisi merkinnyt Pyhän Hengen johdatuksen vääristämistä,

vaikka he eivät sitä itse niin tarkoittaneetkaan. He eivät vain olleet ajatelleet tilannetta loppuun asti. Pyhä Henki ei voisi milloinkaan antaa sellaista neuvoa, että sen noudattaminen johtaisi yritykseen paeta kärsimyksen tieltä, jonka Pyhä Henki itse oli ilmoittanut olevan Paavalin edessä.

Punnitse motiivit

Tällaisia ristiriitatilanteita esiintyy tänäkin päivänä. Millä tavalla voidaan päätellä, mikä käsitys on Jumalan Hengestä ja mikä ei? Kysellessämme Herran Hengen johdatusta Raamatun ilmoituksen valossa ratkaisevaa on koetella motiivit. Vaikutin, joka pani Luukkaan ja muut taivuttelemaan Paavalia väistämään vankeuden, oli ylevä ja korkea. Se oli rakkaus Paavaliin. Mutta Paavalin vaikutin oli suunnattomasti korkeampi. Se oli rakkaus Herraan ja halu täyttää hänen antamansa tehtävä. On it sessään oikeita ja hyviä vaikuttimia, joista tulee vääriä siksi, että korkeampien motiivien ei anneta määrätä päätöksentekoa ja toimintaa.

Herran tahto voittaa (13–14)

Tässä ristiriitatilanteessa Paavali ei antanut periksi. Hän kyllä tunsu ystäväiden rakkau den paineen ja vakuuttavuuden. Heidän sanansa ja kyyneleensä painoivat hänen sydämessään, hän arvosti niitä, mutta silti hän vastusti niitä. Uskollisuus Herraa kohtaan merkitsi itsensä kieltämistä, jotta hänen Mestarinsa suunnitelmat pääsisivät toteutumaan.

Lopputulos on tärkeä. Luukas kirjoittaa: *"Kun hän ei antanut periksi, me rauhoituimme ja sanoimme: 'Toteutukoon Herran tahto'."* (14)

Muut uskovat tajusivat, että Paavali oli oikeassa ja taivuttivat sydämensä Herran tahtoon. Herra oli valinnut Paavalille kahleiden tien, jotta niiden kautta evankeliumi menisi voimallisesti eteenpäin.

Sielunhoitajan kiusaus

Monesti tämän päivä sielunhoidossa voimme joutua kiusaukseen antaa ongelmien ja syntien kanssa kamppailevalle ihmiselle inhimillisen lämmön ja ymmärtämyksen mukaisia neuvoja tai apua, vaikka jotenkin aavistammekin, että Jumalan sanan mukainen neuvo tai apu olisi paljon kipeämpi ja vaikeampi vastaan ottaa kuin ymmärtävien tunteittemme mukainen. Sielunhoitajan pitäisi kyetä panemaan omat tunteensa syrjään ja pitäytyä ehkä julmalta tuntuvaan Jumalan sanaan. Lopulta vain raamatullinen neuvo voi antaa todellisen avun ja johtaa hoidettava Jumalan tahdon tielle.

Paavali saapuu Jerusalemiin (17–21)

Kun Paavali saapui Jerusalemiin, veljet toivottivat hänet tervetulleiksi. Apostoleista ei mainita mitään, joten he olivat todennäköisesti hajaantuneet eri puolille täyttämään varsinaista tehtäväänsä. Paavali kertoi yksityiskohtaisesti Jumalan töistä pakanalähetytyksessä Jaakobille ja Jerusalemin seurakunnan vanhimmille. He ylistivät kuulemastaan Jumalaa, mutta alkoivat sen jälkeen välittömästi puhua seurakuntaa uhkaavasta vaarasta, jonka Paavalin läsnäolo kaupungissa muodosti.

"Sinä tiedät, veli, että juutalaisia on tuhansittain tullut uskoon, ja he kaikki vaativat kiivaasti lain noudattamista. Heille on sinusta kerrottu, että sinä opetat muiden kansojen keskuudessa eläviä juutalaisia hylkäämään Mooseksen lain ja kiellät heitä ympärileikkaamasta lapsiaan ja elämästä kansamme tapojen mukaisesti." (20–21)

Vanhimmiston neuvo ja Paavalin toimenpiteet (22–26)

Vanhimmisto ajatteli hoitavansa tilanteen viileän harkitsevasti neuvoessaan Paavalia toimimaan tietyllä tavalla. Kaupungissa oli neljä Jeesukseen uskovaa juutalaista, jotka olivat tehneet nasiirilupauksen olla leikkaamatta tukkaansa, ennen kuin olivat täyttäneet Herralle lupaamansa asian. Seurakunnan johto suositteli Paavalia yhtymään heidän valaansa – niin kuin noina päivinä oli tavallista. Siten hän voisi julkisesti osoittaa Jerusalemin seurakuntaan kuuluville lainkiivailijoille, että hänkin noudatti Mooseksen lakia. Näin välttyttäisiin vakavalta sekasorrolta, jonka kaupungissa kiertävät huhut Paavalin asennoitumisesta Mooseksen lakiin voisivat nostattaa.

"Siitä kaikki ymmärtävät, että sinusta levitetyissä puheissa ei ole mitään perää vaan sinäkin pidät kiinni laista ja elät sen mukaisesti. Uskoon tulleiden pakanoiden asian me jo olemme ratkaisseet. Me olemme kirjeitse ilmoittaneet heille, että heidän tulee karttaa epäjumalille uhrattua lihaa, samoin verta ja myös lihaa, josta ei ole verta laskettu, sekä haureutta." (24–25)

Ruutitynnyri

Paavali oli saapunut Jerusalemiin helluntaijuhlan aikaan. Kaupunki ja sen ympäristö oli täynnä eri puolilta Rooman valtakuntaa tulleita juutalaisia. Heitä saattoi olla juhliilla parhaimmillaan jopa pari miljoonaa. Kansallinen ilmapiiri oli erittäin jännittynyt. Rooman legioonat olivat tukahduttaneet toistuvasti pienehköjä kapinoita eri puolilla maata. Maa oli kuin ruutitynnyri, jonka yksikin kipinä olisi kyennyt räjäyttämään.

Paavali uhkana kaupungin rauhalle

Paavali ei ollut käynyt kaupungissa vuosiin, mutta hänen nimensä oli tunnettu. Juutalaiset tiesivät hänen toimineen 20 vuotta aikaisemmin kristittyjen vainojen johtajana mutta sitten kääntyneen Jeesuksen seuraajaksi ja nasaretilaisen harhaopin tunnetuimmaksi johtajaksi. Pelkästään hänen läsnäolonsa kaupungissa aiheutti pelon väkivaltaisuuksien puhkeamisesta.

Vastustajia seurakunnassa (29)

Lisäksi läheskään kaikki Jerusalemin seurakunnan jäsenet eivät suhtautuneet häneen suopeasti. Monet tuhannet uskoon tulleista juutalaista olivat lainkiivailijoita. He olivat uskovia, jotka yhä noudattivat juutalaisuuden menoja. He vastustivat jyrkästi Paavalin näkemystä, jonka mukaan Kristuksessa ihminen on vapaa lain orjuuden ikeestä.

Paavalin pakanaseurakunnista tuomaa suurta taloudellista tukea köyhälle seurakunnalle ei näytetä arvostetun eikä hän saanut osakseen kiitollisuutta. Paavalille tämä merkitsi murheen päiviä. Neljä kertaa aikaisemminkin hän oli käynyt Jerusalemissa, mutta koskaan hän ei ollut ollut tervetullut.

Epärehellinen neuvo (24,25)

Osa seurakunnan vanhimmista oli lainkiivailijoita ja muidenkin asenne lainkiivailijoihin oli myötäilevä. He eivät pyrkineetkään osoittamaan heidän olevan väärässä. He eivät pyytäneet Paavaliilta myönnytystä asiassa, vaan pikemminkin osoitusta siitä, että Paavalikin asettuisi lainkiivailijoiden puolelle noudattamalla lakia. He pyysivät häntä osoittamaan vääräksi huhut, että hän ei noudattaisi lain määräyksiä. Heidän vetoomuksensa oli seurakunta- ja yhteiskuntapoliittista taktikointia. Heidän neuvon-

sa oli myös epärehellinen uskovia juutalaisia kohtaan. Oli heidän oma käsityksensä mikä tahansa, he tiesivät aivan hyvin, että Paavali oli omassa elämässään lakannut noudattamasta seremonialakia.

Seurakunnan johto piti kyllä kiinni Jerusalemin kokouksen päätöksen kirjaimesta. Pakanoilta ei vaadittu lain noudattamista. (25) Mutta lainkiivailijoiden vaatimus olikin siinä, että Jeesukseen uskovan juutalaisen oli edelleen noudatettava lakia pelastukseen. Paavalilla ei ollut mitään itse lain noudattamista vastaan, kunhan juutalaisetkin olisivat valmiit irrottamaan sen pelastuskysymyksestä.

Neuvollaan seurakunnan johto pyysi siis Paavalia toimimaan lain vaatimusten mukaan. Asian ei olisi Paavalin oikealla tulkinnalla ollut ongelmallinen. Vaikka Paavalin käytöksellä ei vaadittukaan häntä antamaan suorastaan tukea lainkiivailijoiden väärälle tulkinnalle, häneltä pyydettiin, ettei hän puuttuisi tähän tulkintaan ja antaisi sille toiminnallaan hiljaisen hyväksyntänsä.

Apostolin virhe ja sen motiivi

Meidän onkin siksi aiheellista kysyä, miksi Paavali suostui tähän pyyntöön, vaikka hän oli kiivaasti taistellut evankeliumin vapauden puolesta. Hänhän oli jopa julkisesti nuhdellut Pietaria ulkokultaisesta seremonialain noudattamisesta Antiokiassa.

Suostumalla pyyntöön Paavali teki mielestäni erään apostolinvirkansa suurimmista virheistä. Apostolien tekojen teksti ei tosin sellaisenaan asiaa virheeksi nimitä, koska Paavalin motiivi oli vilpiton ja koska sitä seuranneissa tapahtumissa Jumala edelleen hallitsi tilannetta ja vei suunnitelmiaan eteenpäin. Asiaa voidaan kuitenkin nimittää virheeksi siinä mielessä, että mitään, mihin seurakunta neuvollaan ja Paavali sen noudattamisella pyrki, ei saavutettu.

Paavalin suostumisen motiivi ei ollut laskelmoiva, vaan nousi hänen antautumisestaan Herralle. Hän halusi voittaa veljiensä sydämet Herran puoleen. Hänen asennettaan kuvaavat Roomalaiskirjeen 9. luvun alkujakeet:

"Minulla on sydämessäni raskas suru ja lakkaamaton tuska. Toivoisin suorastaan, että itse olisin kirottu ja erotettu Kristuksen yhteydestä, jos se vain auttaisi veljiäni, oman kansani jäseniä. Ovathan he israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsikseen ja joille hän on antanut kirkkautensa. Heidän kanssaan hän on tehnyt liitot, heille hän on antanut lain, jumalanpalveluksen ja lupaukset. Heidän ovat kantaisät, heistä on Kristus ihmisenä lähtöisin, hän, joka on kaiken yläpuolella, ikuisesti ylistetty Jumala, aamen!" (Room. 9:2–5)

Meidän kannattaa kysyä itseltämme, onko meillä edes vähän sitä hätää kadotusta kohtaan vaeltavista sukulaisistamme ja muista lähimmäisistämme tässä maassa. Rakkaus Herraan ja osallisuus pelastukseen merkitsee, että olemme velassa niille, jotka eivät vielä ole vastaanottaneet evankeliumin sanaa. Sillä sana on annettu ei vain meidän omaksi pelastukseksemme vaan myös jaettavaksi läheisillemme.

Puhdas motiivi ei oikeuta väärää menettelyä (26)

Paavalin suostuminen vanhimmiston pyyntöön ei lähtenyt halusta auttaa seurakuntaa sisäisen ja ulkoisen rauhan säilyttämisessä. Hän ei liioin pyrkinyt oman henkensä varjelemiseen. Häntä ajoi sydän, joka ei halunnut mitään muuta, kuin voida julistaa evankeliumin sanomaa lihallisille veljilleen. Hän halusi voittaa heidät Herralle.

Sillä mitä hän teki, ei ollut mitään arvoa hänelle itselleen. Se oli suostumista ulkoi-
seen vastoin sisäistä vakaumusta. Mutta oikeuttiko Paavalin puhdas motiivi menet-
telyn?

Surkea epäonnistuminen (27–36)

Vanhimmiston neuvon noudattaminen johti surkeaan lopputulokseen. Vanhimmisto pyrki ainoastaan säilyttämään rauhan, mutta rauha ei säilynyt. Pikemmin heidän oh-
jeensa noudattaminen nostatti mellakan.

Entä miten kävi Paavali tavoitteen kohdalla? Ymmärtäväisesti mutta lujasti meidän on sanottava, että hänenkään tavoitteeseensa ei päästy. Hän pyrki sopeutumaan ja samastumaan kuulijoihinsa mahdollisimman pitkälle periaatteensa *"olen juutalaisille juutalainen... voittaakseni edes muutamia..."* mukaisesti. Mutta tapahtuiko sopeutu-
minen nyt jo liikaa hänen sisäisen vakaumuksensa kustannuksella? Kun hän pyrki sillä tavalla saamaan tilaisuuden puhua veljilleen, hän menetti sen. Hän ei kyennyt voittamaan lihallisia veljiään Kristukselle, vaan he huusivat hänelle niin kuin aika-
naan hänen Mestarilleenkin: *"Kuolema sille miehelle!"*

Rakkaus totuudessa

Rakkauden tulee olla kaikessa uskollinen totuudelle. Joka kerta, kun luovumme to-
tuudesta hetkeksi saadaksemme tilaisuuden sen julkituomiseen myöhemmin, epä-
onnistumme. Niin menetellen emme koskaan saavuta tilaisuuksia emmekä kuulevia
korvia. Mitä jalommat motiivit panevat meidät liikkeelle, sitä tarkkaavaisempia mei-
dän tulee olla, ettemme sortuisi sovitteluratkaisuihin. Ihmiset, jotka eivät missään
oloissa sortuisi kompromisseihin oman henkensä pelastamiseksi, ovat suuressa
vaarassa langeta niihin, kun he toivovat voivansa auttaa niillä muita. Sovitteluratkai-
su ei koskaan auta totuutta eteenpäin. Kun kompromisseilla luulemme saavamme
tilaisuuksia evankeliumin julistamiseen, itse asiassa menetämme ne.

Herra palauttaa totuuteen (31–40)

Motiivien jalous ei estä meitä epäonnistumasta ja lankeamasta. Mutta puhtain motii-
vein langenneen luo ilmestyy Herra ja lempeästi palauttaa omansa koko totuuteen.
Paavalin hengen pelastivat häntä pidättämään tulleet roomalaiset sotilaat. He kan-
toivat hänet kansanjoukon väkivallan keskeltä portaita ylös kasarmilinnaan. Sen
portailta Paavali sai tilaisuuden puolustautua ja julistaa kansanjoukoille sanaa, mut-
ta raivostuneen kansanjoukon huudot lopulta tekivät puheen jatkamisen mahdotto-
maksi.

Jerusalemien seurakunnan tila

Tapahtumasarja antaa varsin murheellisen kuvan Jerusalemien seurakunnasta kaksi-
kymmentä vuotta helluntain jälkeen. Kun Paavali joutui hengenvaaraan, hän oli täy-
sin yksin. Seurakuntaa ei näkynyt missään. Hänet pelasti roomalainen sotilasosas-
to. Stefanoksen vainon jälkeen Jerusalemien seurakunta esiintyy Apostolien teoissa
aina linjalla, jolla se pyrkii sopeuttamaan itsensä juutalaisuuden valtauomaan. Sen
oli vaikea ottaa vastaan Pietarin todistusta pakanoiden pelastumisesta, se oli epä-
luuloinen Samarian herätystä kohtaan, suurin tuskin se soi pakanakristityille vapau-
den lain noudattamisesta. Se pyrki sopeutumaan juutalaisuuteen siihen määrään
asti, että se otti jäsenikseen niitä, jotka eivät olleet sanoutuneet irti lainkiivailusta.

Seurakunta voimattomana sivustakatselijana

Samastumispolitiikallaan seurakunnan johto oli pyrkinyt säilyttämään rauhan, mutta todellisuudessa seurakunta oli näin menettänyt elinvoimaansa. Seurakunnalla ei ollut enää mitään merkittävää vaikutusta kaupungissa, vaikka jäseniä oli kymmeniä tuhansia. Ruumiissaan Kristuksen arpia kantaneen miehen olisi pitänyt saada seurakunnassa sydämellinen vastaanotto ja sen tuki, mutta hän joutui seisomaan raivoavan ihmismassan keskellä täysin yksin. Seurakunnalla ei ollut voimaa eikä protestia. Se oli menettänyt molemmat sopeuttamispolitiikallaan.

Halvaannuttava rauha

Tänäkin päivänä monen seurakunnan rauha ei eroa mitenkään halvaustilasta. Jumalan seurakunnan on uskallettava sanoa ”Ei!” niille, jotka maailman kanssa sovittelevat kaisuja tehden haluavat päästä sen yhteyteen tai kompromissein haluavat tehdä sen työtä. Ehdoton asenne voi kyllä aiheuttaa vainoja ja vaikeuksia, mutta vain niin seurakunta voi säilyttää voimansa ja vaikutusvaltansa. Maailma ei tänään etsi apua kirkoista, koska ne itse ovat tuhonneet omat vaikutusmahdollisuutensa tekemällä kompromisseja totuuden kustannuksella.

Kansan tila seurakunnan vastuulla (30)

Raivoava kansanjoukko on osoitus siitä, miten kohtalokasta kansalle on, kun seurakunta sen keskellä menettää voimansa julistaa puhdasta totuutta. Jos seurakunnalle totuus olisi ollut tärkeämpi kuin sen oma turvallisuus, kaupunki olisi ehkä ollut toisenlainen.

Johdonmukainen viha ja pimeys

Vaatteiden repiminen ja tomun heittäminen ilmaan – nämä vihan ja inhon ilmaukset – alkoivat, kun Paavali tuli puolustuspuheessaan sanan ”(pakana)kansat” kohdalle. (22:21) Kansallisylypeys nostatti heidän raivonsa. Se taas johtui heidän väärästä käsityksestä itsestään Jumalan maailmanhallinnassa.

Heidän raivonsa oli johdonmukaista pyrkiessään tekemään Paavalille saman kuin he tekivät Paavalin Herrallekin. Se oli johdonmukaisuutta tietämättömyydessä. Heillä oli väärä käsitys itsestään ja he halusivat millä hinnalla hyvänsä olla johdonmukaisia ylpeydelle. He pitivät itseään sillä tavalla Jumalan valitsemana ja erityisenä kansana, että heitä rakastaessaan Jumala unohti ja laiminlöi pakanat. Jumala ei heidän mielestään välittänyt pakanakansoista paisti hallitsemalla ja murskaamalla ne, jos ne olivat juutalaisten tiellä. He olivat sokeita Jumalan toiminnalle.

Pastori Itoon kokemuksia

Viime vuoden (1988) helmikuussa kävin kahdeksatta kertaa Okinawalla saarnamatkalla ja pian sen jälkeen lähdin maaliskuussa kahdennellekymmenenlempiidennelle Taiwanin julistuksijaksolle. Huhtikuussa oli vielä puhujamatka Hiroshiman läänin Kureen. Palattuani totesin, että kärsin hiukan väsymyksestä. Selkään oli kehittynyt iskiasvaiva, joka oli aika kipeä. Kävin siksi Kamojiman sairaalassa tutkimuksissa. Hoitava lääkäri, Tokushiman yliopistollisesta sairaalasta, totesi, että iskiasvaivan syynä oli väsymystila, joka paransi itsestään lepäämällä. Siihen ei pelkkä lääkitys tehoa. Mutta hän jatkoi, että minun sydämessäni oli sepelvaltimon tukoksen oireita. Siksi hän kehotti minua siltä istumalta jäämään sairaalaan. Niin siirryin osastolle hoitoon. Edellisestä sairaalaan joutumisestani oli kulunut 54 vuotta.

Tuolloin 30 -vuotiaana sairastuin keuhkotautiin ja minulle sanottiin, että hoitamatta elinaikaa minulla olisi korkeintaan kolme vuotta. Pääsin hoitoon Biwako järven rannalla sijaitsevaan Oomin kristilliseen parantolaan ja Jumalan armosta toivuin. Sen jälkeen sain olla siis 54 vuotta terveenä. Mutta nyt siis jouduin sairaalaan. Oli siis kysymys sydäninfarktista, johon hyvin moni kerta heitolla kuolee. Sitä paitsi sydäninfarktissa on usein niin kova kipu, ettei edes muutaman askeleen päässä olevaan vessaan jaksakaan mennä.

Ainoa poikani oli todella huolissaan tilastani ja siksi vei minut sairaalaan autolla. Näin siis alkoi sairasteluni. Olin jo lähestymässä 85 vuoden ikää eli olin saanut jo pitkän iän ja sikäli olisi ollut jo aika päästä täältä pois. Mutta toisaalta ajatellessani julistustyötäni oli vielä mielessäni useita haasteita. Viime vuona oli myös puhetta siitä, että tänä vuonna lähtisin ulkomaille julistamaan evankeliumia. Siksi ajattelin, että jos Jumalalla olisi vielä minulle käyttöä, toivoin vielä nousevani tältä sairastuvuoteelta. Toisaalta oli vaara, että sydänkohtaus saattaisi tapahtua milloin tahansa. Mutta sain Herran sanan: ”*Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Isäni kodissa on monta asuinsijaa.*” (Joh. 14:1-2) Niin merkittävästi levottomaan sydämeeni laskeutui rauha. Sairaalassa olo muodostui ruumiilleni hyväksi levoksi ja työn paineista vapautettuna sielulleni virvoituksen paikaksi. Usein potilashuoneen kattoa katsellessani sydämelle ja huulille nousi virsien säveliä. Olen aina pitänyt tavattomasti hengellisten laulujen ja virsien veisaamisesta. Monet laulut ovat sellaisenaan Herran ylistystä ja kiitosrukousta. Sepelvaltimon ahtautuma on todella ikävä sairaus, mutta kun lääkärit ja vierailijat kyselivät minulta, nukunko hyvin, saatoin vastata myöntävästi. Entä ruokahalu? Kyllä söin hyvin. Kaikki, jotka huolestuneina kävivät minua katsomassa, palasivat koteihinsa huojentuneina.

Kolmen viikon sairaalassa olon aikana iskiaskipu ja sydänkipu hellittivät ja hoitava lääkäri sanoi, että voisin palata lähellä olevaan kotiini toipumaan tai jatkaa sairaalassa. Hän kysyi, kumman valitsisin. Tietenkin halusin palata kotiini. Lääkäri varoitti minua, etten saisi kuitenkaan kuvitella olevani parantunut. Varsinkin vanhuksille sepelvaltimotauti on salakavala, kun kaikki sen oireet näyttävät poistuneen, sydänhalvaus saattaaakin yllättää. Siksi toipilaan piti olla todella varovainen. Vähintään kolme kuukautta täytyisi viettää täydessä levossa. Siksi minun ei pitäisi lähteä evankelioimismatkoille eikä puhua liioin liikaa puhelimesta eikä kirjoitella kirjeitä, vaan levätä kunnolla. Vaikka minulle ei ole luonteeni vuoksi helppo levätä, onnistuin kuitenkin lepäämään kunnolla sekä ruumiin että sielun osalta.

Sitten viime vuoden heinäkuun 15. päivä tuli kolme kuukautta lepoa täyteen. Helmikuussa olin luvannut mennä Tottorin läänin Kurayoshin kirkkoon pitämään evankelioimiskokouksia lauantaista sunnuntaihin 16.-17.7. Sinne menoa en ollut sairauteni vuoksi peruuttanut, koska olin unohtanut sen tehdä. Muutama päivä aikaisemmin olin saanut puhelun, jossa kerrottiin, että kokouksista oli ehditty jo levittää mainoksia. Näin rukoillen kyselin, mitä pitäisi tehdä. Poikani, joka oli huolissaan minusta, kielsi minua jyrkästi lähtemästä matkalle. Ympärilläni olleista ja meistä huolehtineista seurakuntamme jäsenistä ei kukaan rohkaissut minua lähtemään. Päinvastoin he varoittelivat, että olin jo vanha ja minun pitäisi levätä vielä pitempään. Kaikki pelkäsivät, että matkalla tapahtuisi jotain ja varoittelivat minua. Mietin ja rukoilin siinä, pitäisikö minun lähteä seuraavana päivänä matkaan, kun ympärillä olevat vastustivat, mutta toisaalta kokouksista oli jo levitetty tietoa Kurayoshissa. Lopulta päätin, että koska oli kysymys Jumalan minulle antamasta tehtävästä, lähdän matkaan.

Heinäkuun 15. päivän aamu valkeni sateisena. Ulko-ovemme edessä oli pieni sammaleinen kivi ja sammalten joukosta esiin pisti pienen pieni kaunis kukkanen. Sen nähdessäni muistin, mitä Jeesus lupasi Matteuksen evankeliumissa:

”Katsokaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat. Eivät ne tee työtä eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei edes Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa mutta huomenna joutuu uuniin, eikö hän paljon enemmän vaateta teitä, te vähäuskoiset?” (Matt. 6:28-30)

Tajusin kyllä, että ympäristö yritti estää lähtöni rakkaudesta minuun, mutta toisaalta Herra oli pelastanut minut kadotuksesta iankaikkiseen elämään ja oli kutsunut minut viemään tätä Jeesuksen Kristuksen ristin ja ylösnousemuksen sanomaa vielä kadotukseen matkalla oleville. Siksi jos lähtisin, Herra pitäisi myös minusta huolen, sillä olinhan liikkeellä Hänen tahdostaan. Siksi päätin lähteä vapaana huolehtimisesta.

Nukuin sinä iltana syvää unta. Niin sitten lähdin. Poikani oli huolissaan, miten selviytyisin kolmesta eri junanvaihdosta matkalla, joten hän sanoi lähtevänsä mukaani. Minulle matka Japanin meren puoleiselle alueelle oli tuttu, mutta pojalleni se oli ensi kerta. Niin saimme pitää Kurayosissa kuumina mutta ajankohtaan nähden viileinä heinäkuun 16. ja 17. päivinä evankelioimiskokoukset. Saimme myös käydä Daisen vuoren tuntumassa syömässä alueen erityisherkkuja. Palattuamme kotiin poikani kärsi matkan väsymyksestä, mutta minä olin virkeä.

Sitten marraskuun 27. päivä sain osallistua Taiwanilla Taipeiin Japanilais-kiinalaisen seurakunnan itsenäistymisjuhlaan. Tätä seurakuntaa olin saanut olla aloittamassa. Nyt tämä seurakunta oli kasvanut ja saavuttanut taloudellisen itsenäisyyden. Sain osallistua tähän juhlaan. Myös sinne poikani tuli yhdessä kanssani. Hänelle matka oli suureksi rohkaisuksi, kun hän sai nähdä, miten uskon veljet ja sisaret olivat yhtä eivätkä kieli ja kulttuurierot tätä yhteyttä rikkoneet.

Sitten joulukuun ja uusi vuosi tulivat ja olemme nyt päässeet tähän vuoteen 1989, jolloin keisarin vaihduttua Japanissa alkoi uusi Heisei kausi. Elämäni on jo ehtoossa, päiväni ovat enää harvat, mutta päivästä päivään saan vaeltaa Jumala ja Vapahtajaa kiittäen.

Iltaisin en aina saa heti unta, joten käytän unilääkkeenä sitä, että alan lauleskella virsiä ja hengellisiä lauluja. Yksi lempivirsiäni on numero 351, jossa lauletaan:

”Vaikka minulla ei olisi enää yhtään ystävää
minulla on kuitenkin verraton Herra Jeesus Kuningas.
Kuka tovereistani olisi kuin Hän,
joka antoi henkensä puolestani.”

Tällaisia virsiä laulelen yöaikaan, kun muistan, että vaimoni ja äitini ovat jo perillä Herran luona. Myös monet seurakuntalaiset ja ihmiset, joilta paljon sain, ovat jo kuolleet. Vaikka olemme nyt poikani kanssa kahdestaan, en koe olevani yksinäinen.

Kun laulelen tuosta Jeesuksesta, joka antoi henkensä puolestani, muistan sitä Jeesusta, joka lähetyskäskyssä lupasi olevansa meidän kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti. Meillä on Immanuelin armo, Jumala meidän kanssamme. Se on todellista onnea. Mikään ei elämässä ole suurempaa kuin saada olla tämän Herran kanssa. Tätä hyvyttä saan noina hiljaisina hetkinä nauttia.

Toki olen heikko ja toisinaan tunnen syvästi heikkouteni. Silloin huulilleni nousee seuraava virsi:

”Heikko ystävä, Herra pyytää sinua luovuttamaan kaikkiesi Hänelle

Olet Herran lunastama, sinun onnesi on yksin Herrassa.”

”Vaikka vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkää, sillä Sinä olet minun kanssani.”
Tämän Herran lupaus on tullut minulle suureksi rohkaisuksi sepelvaltimosairauden myötä.

1700 luvulla, kun Englanti oli ajautumassa verisen vallankumouksen suuntaan, Herra nosti John Wesley'n herätyksen ja vallankumous vältettiin. Wesley sai vaeltaa 88 vuotta ajassa. Viimeisinä sanoinaan hän lausui: ”Parasta on, että Herra on kanssamme!” Tiedämme, että millä hetkellä ikinä tämä maallinen majamme hajotettaneekin, meillä on taivaallinen maja, johon saamme siirtyä.

Kun hiljaisina öinä, kun uni ei tule silmään, muistelen tätä Herraa, en voi olla kiittämättä sitä käsittämättömän suurta armoa ja lahjaa, että saan olla Hänen pelastamansa.

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko jo päässyt tuntemaan sen Jeesuksen, jonka yhteydessä saa olla turvassa niin eläessä kuin kuollessakin? Ellet, huuda Häntä avuksi. Hän rakastaa sinua ja haluaa antaa sinulle uuden elämän.

Oletko sinä, jo tunnet Vapahtajan, valmis kulkemaan kohti vaikeuksia jopa kahleita, jos Herra osoittaa sen sinun tieksi, jolla Hän voi kirkastaa omaa armoaan ja kirkkautaan muille ihmisille? Jos olet Herran oma, sinun ei tarvitse pelätä sitä, mihin Herra haluaa viedä sinut, sillä Hän itse on luvannut olla joka tilanteessa ja joka hetki kanssasi sinua vahvistamassa.